

Cinc nens: quan érem petits és un llibret deliciós sobre la infantesa dels cinc germans Sayrach

Albada i capvespre d'un home que camina: Jaume P. Sayrach

Si llegim el blog *Capvespre* de **Jaume P. Sayrach** -hi escriu cada dia- arribarem a la conclusió que ell, que es defineix com un home que camina, és ben conscient que es troba al final del camí.

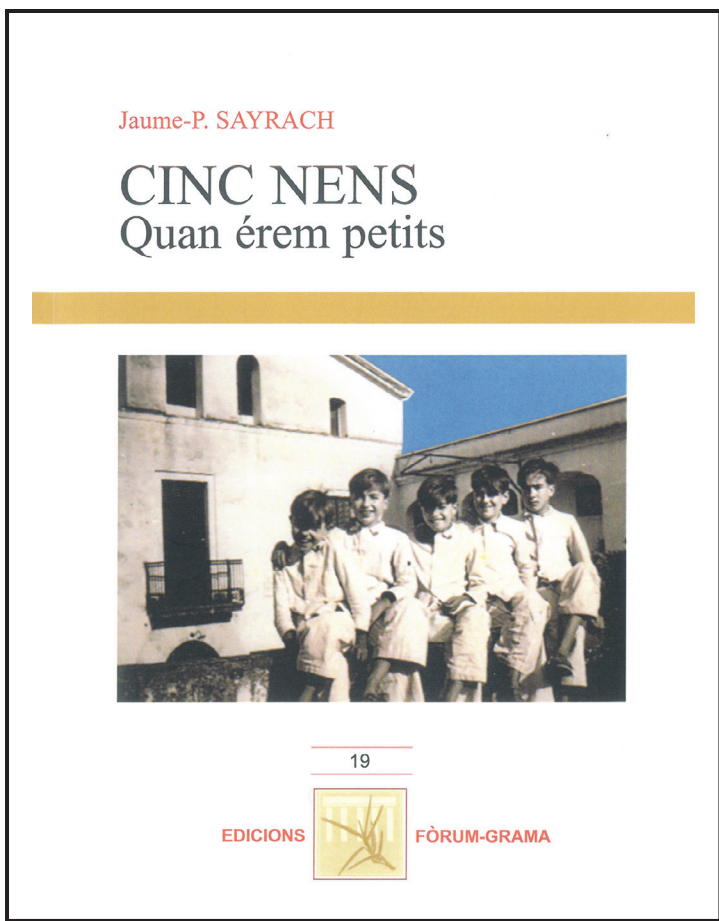

per **Joan Tudela**

28

No es limita a esperar la mort, però. Diu: "Jo, que ja soc vell -molt vell- miro d'aprofitar-me del molt que la vida em dona". També diu: "A veure a què dedico el meu poc temps, en aquesta darrera etapa de la meua vida". Jo diria que el dedica més que res a endreçar la pròpia vida i ben fet que fa.

Com que té el cap clar sap que, tal com diu el refrany, de vell enllà ningú no pot passar, però com que alhora és cristià manté viva l'esperança que el que ens espera l'endemà de la mort és l'abraçada de Déu, que és com l'abraçada de benvinguda del pare bo al fill pròdig a la paràbola de l'evangelista Lluc, i després, un cop corregides les nostres mancances, ens espera el cel, que és com la gran festa explicada a la mateixa paràbola.

Precisament ara és, doncs, un bon moment per parlar de **Jaume P. Sayrach**, home ben arrelat a la nostra ciutat. Val a dir que parlem més que res de l'albada i el capvespre de la seva vida.

Però com que tampoc no es tracta d'ignorar del tot el **Sayrach** adult, fem-ne esment telegràficament. Església: seminarista, vicari a Vilafranca del Penedès, vicari al Poblenou, llicenciat en Teologia a la Universitat Gregoriana de Roma,

rector i fundador de la parròquia del Fondo.

Cultura: fundador i primer director de la revista Grama, ànima del Fòrum-Grama, autor d'una dotzena de llibres, fundador i primer director del Centre de Normalització Lingüística L'Heura. Ajuntament: regidor d'Urbanisme al primer ajuntament democràtic després de la dictadura.

Cinc nens: quan érem petits és una obra recent de **Jaume P. Sayrach** que és un llibret deli-

La generació dels nens de la guerra, poc a poc, ens diu adeu: és un fet

ciós. Hi explica la infantesa dels cinc germans Sayrach: **Miquel-Àngel, Manuel**, el del mig que és ell, **Abelard i Narcís**. Nois de casa bona, de família catòlica i ben avinguda, amb casa senyorial a la Diagonal i finques a Sant Feliu de Llobregat i a Cerdanyola, amb minyones i amb cotxes amb xofer, en pocs anys van viure la mort de la mare, del pare i de l'avi i, de cop i volta, l'esclat de la guerra i la revolució l'estiu del 1936.

Cinc nens molt units, però deseparats, amb les propietats requisades i amb l'única protecció d'una àvia ja gran, educada per viure sempre com una senyora, però que, fent de la necessitat virtut, va transformar-se en una heroïna consagrada a salvar els seus cinc nets, cosa que va aconseguir, malgrat que els nens van patir gana i fred i tota mena de privacions, però en un clima de gran llibertat pel fet que durant els tres anys que va durar la guerra no van anar mai a escola.

És un fet: la generació dels nens de la guerra, poc a poc,

ens diu adeu. **Jaume P. Sayrach** és un dels últims supervivents d'aquesta generació que va viure la guerra una mica com una aventura, ben singular en el cas dels cinc germans Sayrach, que, acabada la guerra i morta l'àvia, van recuperar en part la seva posició social i els vincles amb els familiars supervivents i van anar junts a estudiar als escolapis de Sarrià.

I ara toca parlar del cel que ens espera el dia de demà, segons creiem els cristians. En parlaré a la meua manera i espero que ell hi estigui d'acord.

El cel és el país de la plenitud, és a dir, allà on el pecat brilla per la seva absència (el pecat és, precisament, la distància que ens separa de la plenitud); quan diem que tots som pecadors -i val a dir que la majoria dels nostres pecats són pecats d'omissió- volem dir que en aquest món ningú no és capaç de viure contínuament en un estat de plenitud personal.

El cel és el país de la comunió; per exemple, entre els germans Sayrach el dia que els cinc al cel siguin. El cel és l'àmbit de Déu; per tant, on imperen l'estimació i la saviesa. El cel és la memòria viva de les nostres bones obres. El cel és l'eternitat entesa tal com la defineix el poeta **Màrius Torres**: "L'eternitat és sols un present que s'eixampla". El cel és la pàtria dels humans. ■

FRUITES I VERDURES DE PROXIMITAT

HORTA MEYA

Carrer d'Anselm Clavé, 11 / cantonada Vistalegre

Telèfon **93 385 90 01**

Seguiu-nos

LLIURAMENTS A DOMICILI

Faci el seu encàrrec i li portarem a casa

Bonus dimecres

Per una compra superior a 30€, li portem a casa gratuïtament

